

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
9. juni 1998

Forenede sager T-171/95 og T-191/95

**Adriaan Al m.fl. og Franz Becker m.fl.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – pensioner – justeringskoefficient – ændring af hovedstad – tilbagevirkende gyldighed – forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 3161/94 – annullationssøgsmål – formaliteten – bebyrdende retsakt«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 803

Angående: Påstand dels om annullation af sagsøgernes pensionsafgørelser for december 1994, i det omfang opgørelserne blev udfærdiget i henhold til Rådets forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 3161/94 af 19. december 1994 om tilpasning med virkning fra 1. juli 1994 af vederlag til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 335, s. 1), dels om genindsættelse af sagsøgerne i samtlige deres pensionsrettigheder, som med virkning fra den 3. oktober 1990 korrigeres med en justeringskoefficient fastsat efter leveomkostningerne i Berlin, samt om betaling af morarenter af 10%.

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

Sagsøgerne er pensionerede tjenestemænd fra Kommissionen og bosat i Tyskland.

I henhold til artikel 82, stk. 1, andet afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (vedtægten) korrigeres pensionerne med den justeringskoefficient, der er fastsat for det land, hvor den pensionsberettigede godtgør at være bosiddende.

I henhold til vedtægtens bilag XI fastsættes de nationale justeringskoefficienter på grundlag af leveomkostningerne i hver medlemsstats hovedstad.

Artikel 3, stk. 1, i vedtægtens XI bestemmer følgende:

»Med virkning fra 1. juli og i overensstemmelse med vedtægtens artikel 65, stk. 3, træffer Rådet efter forslag fra Kommissionen inden hvert års udgang afgørelse om tilpasningen af vederlagene ...«

Efter Tysklands forening blev Berlin i 1990 denne medlemsstats hovedstad.

I sine domme af 27. oktober 1994, Benzler mod Kommissionen (sag T-536/93, Sml. Pers. II, s. 777) og Chavane de Dalmassy m.fl. mod Kommissionen (sag T-64/92, Sml. Pers. II, s. 723) fastslog Retten, at artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3761/92 af 21. december 1992 om tilpasning fra 1. juli 1992 af vederlag og pensioner for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 383, s. 1) og artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3834/91 af 19. december 1991 om tilpasning med virkning fra 1. juli 1991 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 361, s. 13, berigtiget i EFT 1992 L 10, s. 56) var ugyldige. Retten fandt, at bestemmelserne tilsidesatte princippet i vedtægtens bilag XI, hvorefter en medlemsstats justeringskoefficient skal fastsættes på grundlag af leveomkostningerne i hovedstaden, eftersom Berlin siden den 3. oktober 1990 havde været Tysklands hovedstad. Retten annullerede følgelig de pensionsopgørelser og de lønsedler, der var udfærdiget på grundlag af nævnte forordninger.

Efter dommenes afsigelse forelagde Kommissionen for Rådet to forslag til forordning i december 1994. Første forslag vedrørte den årlige tilpasning af vederlag i henhold til vedtægtens bilag XI (SEC(94) 2024 endelig udg.), det andet (SEC(94) 2085 endelig udg.) vedrørte ændring af et forslag af 10. september 1991 (SEC(91) 1612 endelig udg.) med henblik på med tilbagevirkende kraft at erstatte de foreløbige justeringskoefficienter, der havde været gældende for Tyskland siden 1990 (andet ændrede forslag).

Rådet har indtil dato ikke udstedt en ændringsforordning, der med tilbagevirkende kraft fra oktober 1990 ændrer justeringskoefficienten for Tyskland i henhold til det andet ændrede forslag.

Den 19. december 1994 udstedte Rådet forordning (EKSF, EF, Euratom) nr. 3161/94 om tilpasning med virkning fra 1. juli 1994 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner (EFT L 335, s. 1) (forordning nr. 3161/94). Forordningens artikel 6, stk. 1, fastsætter med virkning fra 1. juli 1994 en justeringskoefficient for Tyskland, der er baseret på leveomkostningerne i Berlin, samt indfører særlige justeringskoefficienter for Bonn, Karlsruhe og München.

Ved udfærdigelsen af sagsøgernes pensionsopgørelser for december 1994 for tidsrummet 1. juli 1994 – 31. december 1994 anvendte Kommissionen forordning nr. 3161/94:

Opgørelserne blev meddelt sagsøgerne mellem den 30. december 1994 og den 1. februar 1995.

Da sagsøgerne fandt, at sagsøgte på opgørelserne burde have anvendt justeringskoefficienten for Berlin med tilbagevirkende kraft fra den 3. oktober 1990, i stedet for 1. juli 1994, indgav de klage over nævnte afgørelser mellem den 12. marts 1995 og den 26. april 1995. Klagerne blev udtrykkeligt afslået den 26. juli 1995.

Formaliteten

Påstandene om genindsættelse af sagsøgerne i samtlige deres pensionsrettigheder og betaling af morarenter

Ved et søgsmål anlagt i henhold til vedtægtens artikel 91 påhviler det ikke Fællesskabets retsinstanser at fremsætte principerklæringer eller rette pålæg til Fællesskabets institutioner. Først er Fællesskabets retsinstanser klart inkompetente til at rette pålæg til fællesskabsinstitutionerne. Dernæst er den pågældende institution i tilfælde af en retsakts annullation i medfør af EF-traktatens artikel 176 forpligtet til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Retten fastslog derfor, at sagsøgernes påstand om at blive indsat i samtlige deres pensionsrettigheder, måtte afvises (præmis 37 og 38).

Henvisning til: Retten, 9. juni 1994, sag T-94/92, X mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 481, præmis 33; Retten, 8. juni 1995, sag T-583/93, P mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 433, præmis 17.

Retten fandt endvidere, at eftersom påstanden om betaling af morarenter var snævert forbundet med annullationspåstanden, måtte også denne påstand afvises (præmis 39).

Påstanden om annullation af pensionsopgørelserne for december 1994

En administrativ klage og et heraf følgende søgsmål, skal begge være rettet mod en »bebyrdende retsakt« som omhandlet af vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91,

stk. 1, hvorved denne bebyrdende retsakt er den, som direkte og umiddelbart påvirker den pågældendes retsstilling (præmis 40).

Henvisning til: Domstolen, 21. januar 1987, sag 204/85, Strogili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, præmis 6; Retten, 7. juni 1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, præmis 35.

Sagsøgerne anførte i denne sag, at deres pensionsopgørelser for december måned 1994 vedrørende tidsrummet 1. juli 1994 – 31. december 1994 udgjorde bebyrdende retsakter, for så vidt som de var fastsat ved den første anvendelse af forordning nr. 3161/94, hvilken forordning alene havde virkning fra 1. juli 1994, hvorfor de beløb, de havde til gode for tidsrummet 3. oktober 1990 – 30. juni 1994 ikke var blevet godskrevet dem (præmis 41).

Retten udtalte, at de anfægtede opgørelser ikke indeholdt nogen som helst afgørelse, end ikke forudsætningsvis, vedrørende pensionsrettighederne for dette tidspunkt. Forordning nr. 3161/94, som var grundlaget for opgørelserne, blev udstedt alene i henhold til forslag til Rådets forordning for tidsrummet efter 30. juni 1994. Forordningen indeholdt derfor overhovedet ikke Kommissionens andet ændrede forslag, således som det forelå på det tidspunkt, da Rådet blev forelagt forslaget. Det fremgik i øvrigt af en skrivelse fra Rådets generalsekretær af 25. januar 1995 bl.a. vedrørende det andet ændrede forslag, at spørgsmålet om den tilbagevirkende gyldighed af justeringskoefficienten, der var fastsat på grundlag af leveomkostningerne i Berlin i tidsrummet 1990-1994, fortsat var under behandling i Rådet efter udstedelsen af forordning nr. 3161/94 (præmis 42).

Retten fastslog derfor, at sagsøgerne ikke på nogen måde havde godtgjort, at Rådet var forpligtet til i forbindelse med forordning nr. 3161/94 at tage stilling til anvendelsen i tidsrummet oktober 1990 – 30. juni 1994 af en justeringskoefficient baseret på leveomkostningerne i Berlin. Den omstændighed, at Kommissionens andet ændrede forslag samt forordning nr. 3161/94 var baseret på vedtægtens artikel 64

og 82 kunne ikke medføre en sådan forpligtelse for Rådet. Retten fastslog derefter, at forordning nr. 3161/94 ikke kan anses for en stillingtagen, der kan anses for et stiltiende afslag af Kommissionens andet ændrede forslag. Ved udstedelsen af denne forordning forelå der intet til hinder for, at Rådet senere kunne udstede den af sagsøgerne ønskede forordning (præmis 43).

Under disse omstændigheder var sagsøgernes argumentation vedrørende den foreløbige karakter af forordningerne inden forordning nr. 3161/94 og følgelig af pensionsopgørelserne, der var baseret herpå, irrelevant (præmis 44).

Retten forkastede også sagsøgernes argument om, at det ikke var muligt at anlægge passivitetssøgsmål i tilfælde af Rådets lovgivningsmæssige passivitet. Retten fastslog, at et eventuelt passivitetssøgsmål ikke kan erstattes af et annullations-søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en reelt udstedt retsakt, når sidstnævnte retsakt ikke burde omhandle det omtvistede spørgsmål (præmis 45).

Heraf fulgte, at sagsøgerne havde anfægtet pensionsopgørelser, som ikke udgjorde bebyrdende retsakter, idet de ikke indeholdt en stillingtagen til spørgsmålet om den tilbagevirkende gyldighed fra oktober måned 1990 af justeringskoefficienten fastsat i henhold til leveomkostningerne i Berlin (præmis 46).

Retten fastslog herefter, at annullationspåstandene ikke kunne antages til realitetsbehandling (præmis 47).

Konklusion:

Sagerne afvises.